

треба да е различно от онова, изъ кое-то произходи, треба да речемъ че най-право е било написано *Крумънъ*, защото писано по български *Крумънъ* и по Русски *Кормънъ*, значи страдателно *нагрененъ*, какъ-то *Кърменъ* значи дѣйстви-телно хранецъ, пытатель².

Мортагъ, *Омортагъ*, *Муртагъ*, *Крртагъ*, *Оморитагъ* (*Μορτάγων*, *Omortag*, *Μορτάγων*, *Κροτάγων*, *Ορρτάγος*). Ако извадимъ отъ всички тия форми *Κροτάγων* (у Кедрина), която явно е погрѣшна, тъй като самъ Кедринъ на друго мѣсто пише *Μορτάγων*, получаваме една основна форма на *мрт* (блг. мъртъ или мрътъ), къмъ която ако се приложи прѣдлога *съ* получава се смъртъ или смрътъ, грѣхъ сжщественно Славянска.³ — „То ни стига да ни увѣри, че и това е имя Славянско; а отъ нежъ произведено какво ли е било то имя наистина: *Мртягъ* ли, като да речешъ *Мртягъ* или *Омртягъ*, или друго нѣкое, тѣ е намъ все едно.“

Савинъ или *Сабинъ* (*Σαβίνος*, *Sabinus*) и днесъ още българитѣ употрѣбятъ името *Сабинъ*, „произходящее явно отъ себе, себѣ.“

Телѣжъ или *Тележъ* (*Τελέσιος*, *Τελέτης*, *Teletzis*). Треба ли и тука толкованіе? Първата форма произхожда отъ славянската дума *тележа*, „комъ-то днесъ българитѣ зоватъ по просто талига, и тогава телѣжъ, произносимъ телѣжъ и отъ тамо Гръцеско-то *Τελέσιος*, като да речешъ *тележеникъ*.“ Втората форма произлиза отъ слав. *теле* и значи „сжщо-то что е и писано телецъ, *ταῦρος*“.

Телеръ, *Телерикъ*, *Телерикъ*, *Елерикъ*, *Пеллерикъ*, *Черикъ* (*Τέλερος*, *Τελέριχος*, *Τελέριχος*, *Ελέριχος*, *Πελέριχος*, *Τέριχος*). Шестъ разни форми за едно име! Коя е права? Тѣй като нито една отъ тѣхъ не може даже съ натежки да се сблъски съ нѣкоя славянска дума, Кръстьевичъ е на мнѣние, че всички до една сж криви. „Обаче совсемъ това види ся какъ отъ дѣв-тѣ му начили начертанія *Τέλερος*, *Τελέριχος*, кои-то соотвѣтствовать довольно съ Телеръ, Телерий, че ти има окончанія Славенски, какъ-то и коренъ Славенски и сждовательно било е призваніе Славенско.“

Тервель или *Тербель* (*Τέρβελος*, *Terbelis*). „Не ще много мислене, за да ся каже, че това имя е явно сложено отъ дѣв. Славенски рѣчи: *тре* и *вели* или *бѣлый*“... Всѣки знае че *тре* отговори на гр. *τρεις* и се прилага къмъ нѣкои думи „за да имъ дадемъ степенъ превосходительства“, напр. *тресвѣтъ* *τρισφάτος*, *трегубъ* *τριπλοῦς*, *треклятъ* *τρισητάτος*, *треволненіе* *τριχμία* и пр.⁴ Така и нашето име е било или *Тревель* = *тревелій*, т. е. много великъ, *трисмѣротъ* или *требѣлъ* = *требѣлый*, т. е. много бѣлъ, *Λευκώτατος* или „вѣрно слободенъ“ *πάνω ἐλεύτερος* „защо по старославенски *бѣлъ* значи и слободенъ“.

Почналь, сжщо като Уварова, да се занимава съ българската история слѣдъ епохалнитѣ трудове на Шафарика и Цайса, и особенно слѣдъ откритіето на важнитѣ арабски извори отъ Френа, естествено е, че и Кръстьевичъ не можеше да не се възползува за подкрѣпа на своята хипотеза отъ свидѣлството на арабскитѣ географи и отъ тълкуваніята на Френа („ученый издатель Ибнъ-Фачлана (sic), арабскаго писателя. 10-го вѣка“) когото той познава обаче само по статията на В. В. Григорьева, Волжскіе Булгары въ библ. для Чтенія 1836. т. XIX. 1—31 (вж. по-долу). — Кръстьевичъ изтъква прѣди всичко, че *ибнъ-Фодланъ* „смущавалъ обичайно имената славяны и болгары“ и ги приемалъ едно за друго. Сжщиятъ нарича българскитѣ царь, името на когото било *Алмұсъ*, синъ *Силковъ* или *Василковъ*,⁵ „царь славинскій“ и казва, че поданицитѣ му го наричали „своего *владавца*, то есть *владѣтели*“, титла, която той не можелъ да носи „ако не быхъ истинно были славене-бл-“

Всичко
Бѣсилъ